

זמני שבת קודש

רבו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
17:50	17:28	16:27	תל אביב
17:56	17:32	16:26	ירושלים
17:47	17:25	16:24	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

תמיד תתפלל

כל תפילה שמתפללים בכוונה מתקבלת בשמים גם אם אתה לא זכאי לכך

חנוכה

פרנסה היא כנראה העניין המדאיג את רוב הקהל בעת הזו, אך חשוב לזכור שהיא רק פרנסה. לא פעם אנשים מגלים איום על מצב בריאותם או בריאות בני משפחתם, לפעמים קושי בגידול ילד, או צרה משמעותית אחרת. בכל המקרים הללו אנו חווים רגעים של דאגה, לפעמים מתח של ממש, סוג של פחד שמשתרר בין חדרי הלב...

ואם כך המצב, הבה נתבונן למה במצבים אחרים אנו לא מדאגים. הראיתם פעם הורה לחוץ ומדאג רק כי עוללו בן השנה אינו יודע לרוץ? הנתקלתם מימכם באב לילד בן חמש, המוטרד מאוד מכך שבנו אינו יודע דף גמרא בעל פה? האם עולה בדעת אם לילדה בת עשר, להיות מתוחה רק כי בתה אינה יודעת לגחץ היטיב?!

כמובן שלא. כי כל הורה יודע שבגילאים הצעירים הילד הולך ומתפתח, והוא בטוח שבורא עולם כונן את עולמו באופן שברגע הנכון ילמד הילד את כישורי החיים הדרושים לו, ויצליח במעשי ידיו - באופן הולך ומתפתח עם הגיל.

כאן נחשף שבתת המדע שלנו יש תובנת יסוד עמוקה: כשאנו יודעים שיש מי שיספק לנו את כל מה שעדיין אין לנו - איננו לחוצים ומדאגים. המתח הוא רק תוצאה של אי ודאות מה צופן לנו העתיד! כשאנו יודעים שבזמן המכריע בחיי הילד יש מי שיעניק לו את הכישורים הדרושים לצמיחתו לתפארת - איננו לחוצים, אנחנו רגועים לחלוטין!

ולפיכך, הבה נתבונן: וכי אותו בורא עולם שמעניק לילד את היכולות לגדול ולהתפתח, אינו יודע שהילד צריך גם להיות בריא ולאכול מזון מזין? וכי אותו צור בו אנו בוטחים שיעניק לילדינו את היכולות ללכת, ללמוד, לגחץ ולבשל - לא יכול להעניק להם את המזון ואת צרכי הפרנסה? הרי הרגוע שלנו בגידול הילד - נשען על ביטחון שה' יספק את צרכי התפתחותו במועד, והוא הדין לצורכי בריאותו, מזונותיו וכל השאר! (הרב אשר קובלסקי)

ישראל בתפילתם מבקשים גשם אלפי אלפי תפילות – וכמה הולכי דרכים בודדים תפילתם מתקבל יותר מתפילת כל עם ישראל?! אלא רואים מה זה נקרא תפילה מקירות הלב, אדם שהולך בדרך בגשם סוער ברוח וקור, התפילה שלו היא מקירות הלב באמת, התפילה שלו יכולה להכריע את כל התפילות של כל עם ישראל! אנחנו מתפללים על הגשם ולא שמים לב למה שאומרים, גם חקלאי שצריך גשם אינו מתפלל מקירות הלב כמו יהודי הולך דרכים שמבוסס בבוץ כולו רטוב ורועד מקור. לכן צריך תפילתו המיוחדת של כהן גדול ביום כיפור, שירדו גשמים בעתם.

רוצח בשגגה גולה לעיר מקלט, עד בואו לעיר המקלט יכול גואל הדם להרוג אותו, בעיר המקלט הוא מוגן. כמה זמן עליו לשבת בעיר המקלט? וישב שם עד מות הכהן הגדול! אומרת הגמרא שהיו באות האמהות של הכהנים הגדולים לעיר המקלט, ובידיהם מגדנות אוכל ועוגיות, רוגלך ובורקס, למה? כדי שהרוצחים לא יתפללו שימות הכהן הגדול. כי הם בגלות בעיר המקלט עד שימות הכהן הגדול – לכן היה טבעי שהרוצח יתפלל לה' שימות הכהן הגדול כדי שהוא יוכל להשתחרר. לכן היתה באה האמא של הכהן גדול ונותנת להם מעדנים כדי שלא יתפללו על בנה הכהן הגדול שימות.

והשאלה נשאלת, מי עומד כאן מול מי? הכהן הגדול תקות עם ישראל קודש הקדשים מצד אחד, ומצד שני בן אדם שרצח בשוגג שמתפלל שהכהן ימות, למה שימות? מה עשה? כי הוא רוצה להשתחרר! לכן צריך הכהן הגדול למות? למה שתתקבל תפילתו של אותו רוצח בשוגג? אלא ידעה האמא של הכהן הגדול, כי תפילתו של יהודי בצרה, יהודי שנמצא בעיר מקלט נצור סגור ומסוגר, היא תפילה מעומק הלב מקירות הלב תפילה כזו ידעו כל האמהות של כל הכהנים הגדולים – היא תפילה שהקב"ה שומע לה, ואף יתכן שהכהן הגדול ימות בגלל תפילה זו! לכן הם הקדימו מים ומזון ממתקים ומתנות לרוצח כדי שלא יתפלל על הבן שלהם שימות.

כי כשאדם מתפלל מקירות הלב, לא משנה מי הוא או מה מעשיו התפילה שלו מתקבלת בשמים, ואם אנחנו שרוצים להתקרב אל ה' יתברך בודאי שאם נתפלל בכוונה יתקבלו תפילתנו לרצון, שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל זום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מעשה בבעל שם טוב הק' שהיה לו תלמיד, רבי דוד מניקאליוב. פנה אליו הרבי פעם וביקש ממנו שיסע למחוז מסוים ששם יש גפנים טובים ומשובחים, במטרה ששיגי לו יין מובחר וכשר מכל הבחינות. נסע אותו רבי דוד הצדיק בדרך ארוכה, השגיח על הענבים מהבציר ולא נתן לאף אחד לגעת ביין הכל היה סגור וחתום בחבית, במסירות נפש גדולה הוא ארז את חבית היין ופנה לחזור למז'יבוז. היה זה בתחילת החורף, הדרך היתה בוצית, מזג האוויר היה סוער מאד גשמים ושלגים וקור כבד, העגלה שקעה בבוץ ולא נתן לנכרים למשוך את העגלה עד שעבר יהודי ועזר לעגלה לצאת מהבוץ. כך במסירות נפש גדולה הוא הגיע למז'יבוז וחבית היין השמורה בעגלתו. וכשהגיע בפתח הבית של הבעש"ט הגיע לפתע קוזק גוי פקח של המכס ועצר לו את העגלה ושאל "מה יש לך בחבית" – יין, השיב ר' דוד בפחד, "אל תשקר אותי, זה י"ש ואתה עובר על החוק" אמר הגוי ועלה חיש על העגלה פתח את החבית, טעם את היין ואמר לו אתה צודק, זה יין. והסתלק מהמקום. רבי דוד יצא נפשו מרוב צער, הוא בא לבעש"ט בבכיה, כמה עמלתי ומסרתי נפש חודשים מתחילת הבציר ועד הסוף – למה זה קרה לי?! את הנשמה מסרתי! אמר לו הבעש"ט אתה יודע למה? לא ביקשת לבורא עולם! לא התפללת! סמכת על עצמך!! למה לא ביקשתי מהבורא עולם תעזור לי שאני אצליח. אמר אותו התלמיד, היה כדאי כל זה כדי שאלמד מה זו תפילה. כל דבר בעולם שאתה עושה תתפלל לבורא עולם, אל תסמוך על עצמך גם אם אתה בטוח במאה אחוז שתצליח, כל דבר בעולם תתפלל תבקש אל תסמוך על הטבע תתפלל ותודה לה'.

הכהן הגדול, ביום הכיפורים, בקודש הקדשים – האדם הקדוש ביותר, ביום הקדוש ביותר, ובמקום הקדוש ביותר. כהן גדול שיש לו רבב עבירה אינו יוצא, קשרו לכהנים שרשרת לרגליים ואם רואים שאיננו יוצא מושכים אותו בשרשרת החוזה. והנה הכהן הגדול הזה מתפלל ביום הכיפורים תפילה קצרה, למה קצרה? עד שכבר נכנס שיתפלל תפילה ארוכה, אלא עם ישראל בלחץ יצא לא יצא, ימות או יחיה, שלא להבעית את העם. ובין התפילות שמתפלל בזמן הקצר הזה מתפלל הכהן הגדול שלא תבוא לפניך תפילת עוברי דרכים. שעוברי הדרכים מתפללים שלא ירד גשם, שהרי הכדם מפריע להם ללכת. וצריך ביאור כל עם

הכהן הגדול, ביום הכיפורים, בקודש הקדשים – האדם הקדוש ביותר, ביום הקדוש ביותר, ובמקום הקדוש ביותר. כהן גדול שיש לו רבב עבירה אינו יוצא, קשרו לכהנים שרשרת לרגליים ואם רואים שאיננו יוצא מושכים אותו בשרשרת החוזה. והנה הכהן הגדול הזה מתפלל ביום הכיפורים תפילה קצרה, למה קצרה? עד שכבר נכנס שיתפלל תפילה ארוכה, אלא עם ישראל בלחץ יצא לא יצא, ימות או יחיה, שלא להבעית את העם. ובין התפילות שמתפלל בזמן הקצר הזה מתפלל הכהן הגדול שלא תבוא לפניך תפילת עוברי דרכים. שעוברי הדרכים מתפללים שלא ירד גשם, שהרי הכדם מפריע להם ללכת. וצריך ביאור כל עם

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

סוד ספר התורה

הדברים היו לחידה. האיש שמע את הסיפור הבין כי יש דברים בגו. ייתכן שבאותו ספר תורה טמון סוד כלשהו. הוא הגיע לרב שר ושאל אותו: "אולי תזכור באיזה ספר תורה קראו בפרשה המסוימת ההיא בקיץ?"

הרב זכר וסיפר: "זה ספר תורה מיוחד. בתחילת דרכי הייתי רב בבית כנסת בקליוולאנד, וראיתי שיש להשיג בדחיפות ספר תורה כשר. אמרו לי שספר תורה מהודר כמו שאני מחפש עולה ששת אלפים דולה. בימים ההם היה זה סכום עצום. אספתי את הגבאים כדי לדון בדרכים להשיג את הכסף, והנה אחד מהם נזכר כי בעיר מתגוררת אישה צדקה, זקנה, חובשת מטפחת צנועה, לבושה בדיוק כמו הסבתות הצדקניות שהיו באירופה. מידי יום היא יוצאת והולכת בין החנויות כשבדייה קופסא גדולה, והיא מקשקשת במטבעות ומבקשת צדקה עבור ישיבת פעלץ. היא מתמידה מאוד באיסוף הכספים, ונראה שיש בידה כסף רב", אמר הגבאי, "אהבת התורה שלה רבה מאוד, היא בוודאי תסכים להיתרם לכישרת ספר תורה".

יצרנו קשר עם האישה, וזו אמרה: "אני מסכימה לקחת על עצמי את כל התשלום של ספר התורה, בתנאי אחד. נולד לי נכד פג, והוא נמצא בפניה במצב קשה מאוד. אני מבקשת שה'מי שברך' הראשון שיברכו בעת שיקראו בתורה יהיה לטובת הנכד שלי".

הסכמנו לתנאי. בו במקום נתנה האישה צ'ק על סך ששת אלפים דולר, ספר התורה נקנה, וה'מי שברך' הראשון היה לטובת הנכד. אכן, תוך מספר ימים הוא יצא מכלל סכנה והבריא לגמרי. ספר התורה שתרמה האישה עלה איתי לארץ ישראל, והוא הוא ספר התורה שבו קראו באותה שבת.

הנכד הפג גדל והיה לאיש. ארבעים שנה לאחר ה'מי שברך' הראשון הגיע לבית הכנסת, פגש את ספר התורה שתרמה סבתו והפך לבעל תשובה אמיתי.

באחד הימים ביקשו ממנו המתפללים הסבה. "מה משך אותך בהגבהה של ספר תורה דווקא?" שאל אותו אחד מהם.

והוא הסביר: "נולדתי בבית מנותק מיהדות. אומנם סבתי זכרונה לברכה היתה צנועה וצדקה, אך הורי הרחיקו לכת. למדתי בבית ספר גויי, ועברתי את המסלול הרגיל של אמריקאי ממוצע. במפעל שבו אני עובד מארגנת ההנהלה של המפעל מידי פעם טיולים לכל העובדים, כל פעם במדינה אחרת בעולם. באחת השנים נסענו למזרח התיכון, והתאכסנו בבית מלון בירושלים. בכל יום הלכנו לאתר אחר. בשבת בבוקר ירדתי למטה, לכניסה, ושאלתי את החברים מה יש היום? והם אמרו: היום שבת. לאן הולכים? לבית הכנסת.

הלכתי לבית כנסת ברחביה. הלבוש שלי לא התאים לבית כנסת ולכן נכנסתי לעזרת הנשים שהיתה ריקה. עמדתי והתבוננתי. זמן קצר אחרי שנכנסתי סיימו המתפללים את קריאת התורה ועשו הגבהה לספר התורה. באותו רגע קרה לי משהו שאי אפשר להסביר. בעוד אני מתבונן ביריעה הפתוחה שבין עצי החיים, אני חש בהתרגשות עזה, כאילו פונה אלי מלאך מהשמים ואומר לי: כמה צדיק אתה, כמה אני אוהב אותך, זו היתה בת קול פנימית חזקה ועוצמתית. משהו שעלה בתוכי בלי שום הקדמה לפני כן. תחושה כה נעימה של אהבה עטפה אותי. חוויה כזאת לא חוויתי מעולם. שבוע הנופש הסתיים, חזרנו לקליוולנד, לחיים האמריקאים הרגילים ולעבודה במפעל, אבל ידעתי שאני מוכרח לראות עוד פעם איך מרימים ספר תורה ומסובבים אותו באוויר. ביררתי איפה יש באזור בית כנסת, וככה הגעתי לכאן קודם לראות הגבהה מבחוץ, אחר כך מבפנים, וההמשך ידוע".

הסיפור הפליא את השומע. "כל ההתעוררות שלך הגיעה מהגבהה של ספר תורה?"

"כן".
"באיזה בית כנסת זה היה?" שאל המתעניין.
"בית כנסת ברחביה של הרב שר".

"בשבת הבאה שוב מגיע אותו אדם במכוניתו, נעמד מבחוץ ומיד אחרי ההגבהה הוא מתניע ונעלם..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

הייגו עכשיו:
03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

צום עשרה בטבת

בזמן בית המקדש הראשון בעשרה בטבת התחיל מצור על העיר ירושלים, והיה המצור קשה מאוד על העיר, ובעקבות המצור הרבה מאוד אנשים מתו עקב הרעב הקשה שהיה בירושלים, וכיוון שראשית הפורענות של חורבן בית המקדש הראשון היתה בעשרה בטבת שאז התחיל המצור על ירושלים, חכמים תיקנו לצום זכר לחורבן בית המקדש, וכל איש ואישה חייבים לצום ואסור לפרוץ גדה.

א. השנה יחול הצום ביום שישי, ותחילת הצום הוא מזמן עלות השחר עד צאת הכוכבים, והאיסור הוא לאכול ולשתות, אבל שאר העינויים שבתשעה באב, מותרים בצום זה כגון נעילת הסנדל, סיכה, וכן מעיקר הדין מותר להתקלח במים חמים ביום הצום אבל המחמיר תע"ב (והשנה שחל בערב שבת מותר לכתחילה).

ב. אם הלך לישון בלילה (שלפני התענית) וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעוד לא התחיל הצום, כיוון שהלך לישון הסיח דעתו מן האכילה והשתייה ולכן נחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אם רוצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכוונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ואם שכח ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לאכול ולשתות. אולם אם מרגיש צימאון יש לו על מי שיסמוך, ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

ג. מן הנכון שלא לשתוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויזהר שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית או מי שיש לו ריח רע מפיו מותר לו לצחצח שיניו או לשתוף את פיו וכמובן שיהיה שלא יבלע את המים ויכניס לפיו פחות מרביעית (פחות מ-81 גרם).

ד. מי ששכח וביקר על מאכל או על משקה ביום התענית ולפני שטעם נזכר שהיום יום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או מהמשקה כדי שברכתו לא תהיה לבטלה, משום שברכה לבטלה לדעת מרן השולחן ערוך היא איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדרבנן, ואע"פ שיש אומרים שחיוב התענית הוא מדברי קבלה מכל מקום זה בוודאי אינו חיוב מדאורייתא, ופשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

ה. ביום הצום צריך לומר "עננו" בתפילת שמונה עשרה, היחיד אומרה באמצע ברכת שמע קולנו, והחזן שחוזר בחזרת הש"ץ אומרה ברכה בפני עצמה בין ברכת "גואל ישראל" לברכת "רפאנו". ואם אכל ביום התענית בשוגג או שבירך בטעות ואכל מעט כדי שלא תהיה ברכה לבטלה, הדין הוא שאם אכל פחות מככותבת הגסה (כ - 45 גרם) רשאי לומר "עננו" בתפילתו ואינו נחשב כשקרן בתפילתו שעדין לעניין תענית נחשב מעונה (שחז"ל למדו שעד ככותבת הגסה אין ישוב הדעת לגוף לעניין אכילה), אבל אם אכל יותר מככותבת הגסה אינו רשאי לומר בתפילתו "עננו", ומ"מ עדין צריך להמשיך ולהתענות עד צאת הצום.

ו. חולה שצריך לאכול מחמת בריאותו, אם אכל ככותבת הגסה אינו יכול לומר "עננו" בתפילתו, אולם חולה שאכל ככוונה כל פעם פחות מהשיעור, יוכל לומר "עננו" בתפילתו.

ז. יחיד המתפלל שמונה עשרה עם השליח ציבור בחזרת הש"ץ שדינו של היחיד לומר עם השליח ציבור מילה במילה מכל מקום אינו רשאי לומר "עננו" בין ברכת "גואל" לברכת "רפאנו", שדווקא השליח ציבור שחוזר בקול צריך לאומרה שם, אולם היחיד ישתוק, ואח"כ יאמר "עננו" בברכת שמע קולנו כדן היחיד.

ח. קטנים פטורים מכל הצומות ואינם צריכים להתענות אפילו תענית שעות, ואפילו אם הגיעו לגיל חינוך ויש להם דעת להתאבל על החורבן אין להם להתענות, ואפילו אם הקטנים רוצים להחמיר על עצמם ולהתענות אין שומעין להם, ומותר להם לאכול כל מה שרוצים, כיוון שתעניות אלו מדרבנן והם זכר לחורבן בית המקדש ואנו מצפים שיבנה בית המקדש לכך אין מקום לחונן את הקטנים שיתענו.

ט. מעוברות ומניקות פטורות מהצום, ואינן רשאיות להחמיר על עצמם ולצום, וראוי שלא יאכלו מעדנים וכדומה אלא יאכלו רק לצורך קיום האישה והתינוק, ומותרות לאכול המעוברות והמניקות אפילו בשעות הבוקר.

י. אישה שהיתה מניקה והפסיקה להניק את התינוק לאחר כמה חודשים, אם היא בריאה ומרגישה שיכולה לצום צריכה לצום, אולם אם מרגישה שיש לה חולשה ויש לה צער בתענית, תתענה רק תענית שעות כפי מה שיכולה.

יא. חתן שהוא בתוך שבעת ימי שמחתו, אבי הבן (היינו שעושים לבנו ברית באותו יום), המוהל והסנדק, חייבים לצום בכל התעניות י"ז בתמוז, ט' באב, ג' בתשרי, י' בטבת, ורק שהצום דחוי יכולים לאכול ולשתות.

אימוץ אישי הרב אהרן פרידמן

מרחב מחיה אישי

האחריות של איש כלפי אחיו - לפעמים הסיבה לכך שההורים משתפים איש בענייניו אינו היא 'חינוכית'. הם מבקשים להיעזר בבכור בכדי לחנך את הצעיר ממנו, או להשתמש בגיש הטרן, להפעיל עליו לחץ שלא יעשה שטויות. לפעמים הורים לא רואים פתרון אחר מאשר לבקש מאחד הילדים לבלוש אחר אחיו ולספר להם על מעשיו, וכדומה.

במרבית המקרים, כאשר ילד מבוגר לוקח אחריות על הקטן ממנו, זה ילכב בקלות ובמהירות צורה של עריצות ושתלטנות. הוא ינסה לשלוט על הקטן ויאמר לו על כל צעד ושעל מה לעשות או לא לעשות, עם מי להת ידיד וממי להתרחק. בתגובה, הצעיר שאינו מוכן לקבל על עצמו את אחיו כמחנך ושולט, יכעס ויתמרד. ודאי שיקומם אותו כאשר הגדול יגיע הביתה ויספר להורים על מעלליו בתלמוד תורה או בבית הכנסת. ישנם אנשים שבגלל דברים שכאלה, סוחרים טינה בלב ואף שנאה נגד אחיהם הגדול יותר, במשך עשרות שנים!

עם כל הכבוד להורה שרוצה לחנך את ילדיו, עליו ללמד אותם שגם אם הם נמצאים בקירבה מצד הגיל, במיוחד אם הם לומדים באותו מוסד, זה לא מסמך אותם להתערב ולקחת אחריות איש על אחיו, מלבד במקרים בהם הקטן מבקש עזרה מהגדול. גם אז, חשוב לשים לב שהקטן לא יפתח תלות בעזרת אחיו הגדול, כדי שיגדל להיות עצמאי. המסר לאח הגדול צריך להיות: "אתה אמנם אחיו הגדול, אבל תן לו לגדול ולהתפתח בדרך שלו. אם אתה חושב שהוא טועה, ברוך קודם אם הוא מוכן לקחת ממך עצה ותושיה והדרכה איך לנהוג. כאח, עליך לעזור לו, לא לחנוכו".

חשוב להבהיר ולחדד את הרעיון: ודאי שעלינו להנחיל לילדים את חשיבות "איש את רעהו יעזור ולאחיו יאמר חזק", אבל נחוץ להדגיש שזה לא כולל לקחת אחריות והתערבות בענייניו כדי לחנוכו וליישרו, במיוחד כאשר לא התבקשו. חשוב שזה יהיה עניין עקרוני והמוטו במשפחה, ולא רק אמירה חד פעמית, מאחר וזה יבוא לידי ביטוי באינספור אופנים ומצבים, מגיל צעיר ועד זקנה ושיבה טובה, לא רק במה שקורה בין כותלי בית החינוך, אלא אף במה שקורה בבית פנימה או בכל מקום אשר שם ביתו, גם לאחר הנישואין כאשר זהו המסר במשפחה, וגם ההורים שומרים על כבודם של הילדים, הסיכויים הרבה יותר גדולים שהם יגדלו עם רמה מוסרית זו, וימשיכו בזה גם כשכל אחד מהם יעזוב את הבית ויקים משפחה.

הוא חייב לשמוע בקולי - כאשר הגדולים במשפחה מנסים לחנך או לומר לצעירים יותר מה לעשות ואיך לנהוג, והצעירים נאבקים שלא יגידו להם מה לעשות, הכל רק הולך ונעשה גרוע יותר: מתחילים להתווכח על הזכות להתערב! הגדולים שהתערבותם נבלמה על ידי הצעירים, לוקחים זאת כפגיעה אישית, או יתמרמו על 'החוצפה': היתכן שהצעיר מהם לא מקשיב אליהם ולא מוכן להכניע את עצמו ולקבל מהם פקודות?! זה יכול להיות הבן הגדול, הבכור, או הבת הגדולה שמצפים שהאחרים יקבלו את מרותם. יתחילו מלחמות ומאבקים על הסמכות. "את לא האמא שלי ולא תגידי לי מה לעשות!", "מה פתאום תגידי לי לא להיכנס לחדר?! זה הבית שלי כמו שזה הבית שלך!", "מה אתה מתערב לי, אתה לא האבא שלי!" ועוד כאלה באינסוף צורות ודרכים, כאשר הילדים נלחמים על כבודם ועצמאותם, ואינם מוכנים שמישהו ישלוט עליהם בכח.

אינני בטוח שאפשר למנוע זאת לגמרי. מבחינה מסוימת מדובר בסבע אנושי שקשה עד בלתי אפשרי לשנות, ובעצם טוב שכך, כי זה עוזר לילדים לפתח עצמאות ולבנות את עצמם, אבל אין ספק שבהתערבות נכונה של ההורים, ובדאי על ידי שהם לא מעודדים זאת, אפשר עם הזמן לרכך את המלחמות הללו. הניסיון מוכיח, שבהשקעה חינוכית נכונה, עם הגיל הילדים מרפים ולומדים לכבד יותר את השני.

לא להתבייש במה שאחרים עושים - לפעמים המניע להתערבות של האח הגדול, הוא הבושה. כאשר אח מתבייש בהתנהגותו של אחיו והוא לא יכול לעשות מאומה בנוגע לכך, זה מעורר בו כעס ותסכול, והוא מתחיל לריב איתו או אף מפתח שנאה כנגדו.

זה קורה הרבה אצל ילדים קטנים, כגון שהאח הקטן נוטה להתנהל באופן אישי או שתנועותיו גולמניות ואינו משתלב היטב במשחקים, וה'גדול' שמתבייש בו מנסה להכניסו לתלם באמצעות גערות וניזופות.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

מה אתה רוצה באמת?

ודואג לו – ולכן אין לו פחד ודאגה, ממש בחינת גן עדן בעולם הזה. שורש המילה של רוצה וריצה הם שווים, וכפי הרצון ככה הריצה מהירה יותר – למילוי החיסרון. אדם ללא חוסר לא יזוז. אצל הבורא שהוא השלם יש מלאות ושקט אין סופי, כך גם אצלנו יש בחינת 'קול דממה דקה' – מקום למעלה מהמחשבות שבו חשים מלאות ('וחיי עולם נטע בתוכנו'), צריך רק להסיר את הכיסויים. וכשמגיעים – לא פועלים 'אל' – מתחושת חסרון ורדיפה, אלא 'מ' – מהפנים לחוץ – ממלאות, כדוגמת הכוס המלאה שנשפכת לחוץ (דרך הטוב להטיב).

ישנו רצון אחד, 'רצוננו לעשות רצונך'. מי שעדיין לא הגיע לשם חי בסתירה, שהרי יש פה התנגדות הרצון (וסתירה בין הרצונות ולא חיים את הרגע). רק שמגיעים לענווה ומבינים שהרצון שלנו ושלו הוא אחד, ומקיימים 'בטל רצונך בפני רצוננו וכו' זוכים להתבטל אליו ולהיכלל בו. (זאת הסיבה שצדיקים עושים מופתים. ראו אוה"ח בשלח יד, כז).

אין מורידים את המידע מהשכל אל הרגש? – ע"י הדיבור ("פי ידבר חכמות – והגות ליבי תבונות"), להסביר לעצמי: מה הרצון האמיתי שלי? הרצון האמיתי שלי זה להתחבר לבוראי – שהוא מקור הטוב ולעשות רצונו (שהוא הטוב ביותר עבורי – גם כשלא רואים את התמונה בכללותה). אולם אני לא מרגיש את זה – אנא אבא עזור לי לחוש את הרצון הזה!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

כולנו רוצים להימנע מכאב ולחוש עונג. אנחנו גם רוצים ביטוחים, כיום יש גיליות לבטח כל דבר. מבלי לאכזב – אף אחד לא יכול להבטיח לנו כלום. רק מי שהגיע למצב של בטחון גמור בבורא והוא חש אותו בלב יכול לחוות שלוות נפש אמתית.

וכן בעניין התענוגות, מטבענו אנחנו מחפשים ריגושים והנאות – אבל שום דבר לא באמת ממלא אותנו. אחרי שהשגנו משהו והתרגלנו אליו, אנחנו עוברים לחפש את 'הדבר הבא'..

צריך לדעת שרק אם נתחבר למקור שלנו נהיה מאושרים. דבר אחר זולתו יחשב כמים מלוחים אשר רק יגבירו את צימאונה של הנשמה המתגעגעת לשוב לבוראה. כמאמר הרמח"ל: שהבורא בראנו כדי להתענג. על מי? – עליו, "ולהנות מזיו שכניתו – שזהו התענוג האמיתי" (וממשיך שם: והדרך להגיע לשם הוא ע"י קיום מצוות).

אין מתחברים? מתקשרים – תקשורת (לשון קשר), השקעה תמידית של דיבורים מהלב, לבקש ממנו להרגיש אותו ולבקש את קרבתו: 'אנא אבי קרב אותי אליך'. כל אחד בשפה שלו יכול להביע את כל מועקותיו, לשתף, להודות ולבקש. ילד שהולך לאיבוד בקהל אנשים בוגרים עלול לחוש פחד אם הוא לבד, אולם אם אביו מחזיק לו את היד הוא הולך בביטחון ובסקרנות..

המון פעמים קורה שהאדם ממש קרוב לפתיחת התודעה ודווקא אז מתגברים עליו כל המניעות והוא מתייאש. לכן העקשנות היא חשובה למי שרוצה להיכנס בעבודת הקודש – לא להישבר משום דבר, להמשיך לבקש-להתגעגע ולכסוף. מי שהמגיע לשם חש רוגע נפשי, סיפוק אדיר ושמחה אינסופית, כך מספרים אנשי הרוח. הוא מרגיש שבורא עולם משגח, שומר

אמירת קדיש ביום הקדיש העולמי

36 ש"ח לשם

ע"י אברכי הישיבה לע"נ הנפטר

יום עשרה בטבת הוקבע להיות יום הקדיש בעולמי, ביום זה אומרים כלל ישראל קדיש לעילוי נשמת הנפטרים בשואה ובמלחמות העם היהודי, וכן לעילוי נשמת הקרובים והרחוקים שלנו.

למי שנפטר אחד קרוב ורוצה לעשות לו נחת רוח, זכות גדולה לזכות את הנפטר בכל יום הקדיש העולמי 3 קדישים בכל שלשת התפילות.

הקדיש נאמר על ידי אחד מאברכי הישיבה ויעשה לנפטר נחת רוח גדול ביום זה.

למסירת שמות 03-5701212

יתגדל ויתקדש
וימליך מלכנו
ראל בעגל
א שמה רב
זכרך וישתבח
חעלה ויתת
עלא (לעלא
ימירי בעל

